

Armastus ei küsi...

John Green, "Süü on tähtedel", kirjastus Pegasus, 2013

Ameerika kirjanik John Green avaldas 2012. aastal üle maailma suurt populaarsust kogunud teose "Süü on tähtedel". See raamat ilmus eesti keeles 2013. aastal. "Süü on tähtedel" on täis naeru, nuttu ja südamevalu. Tutvustus on lugema kutsuv: "See raamat murrab lugeja südame... Seetõttu, et see täidab su südame aina uuesti, kuni see lõpuks kildudeks lendab."

Romaan räägib 16-aastasest Hazelist, kes põeb kilpnäärmevähki, ja 17-aastasest Augustusest, kellel on üks jalg amputeeritud osteosarkoomi tõttu. Hazel on kindlameelne tüdruk, kes on otsustanud tõrjuda paljud inimesed endast eemale, kuna ta teab, et ta võib üsna varsti surra. Tal õnnestuski üksildasena olla, kuni ta kohtas Augustust, kes oli vägagi kangekaelne ja sihikindel. Augustus võttis endale eesmärgiks võita Hazeli süda, mis oli senini kuulunud ühele lõputa jäänud romaanile. Augustuse eesmärk õnnestus pärast kannatlikku ootamist.

Hazel ei arvanud, et ta armub kunagi nii sügavalt, nagu ta armus Augustusesse. Ta tunnistab ka Augustusele, kuidas see tema jaoks oli: "Ma armusin nii, nagu sa uinud: aegamisi ja siis kõik korraga." Neil kahel oli see, mida peaaegu iga inimene siin maailmas ihaldab - tõeline armastus. Nad suutsid panna üksteist vaatama maailma teisiti ja näha selle ilu ning ka karmi reaalsust.

Seda raamatut kutsub eelkõige lugema see, et teos pole tavaline noorteromaan, vaid näitab, et elu polegi alati õiglane, aga isegi siis tuleb oma elust võtta see, mida võtta annab, kuna me ialgi ei tea, millal on meie viimane päev.

Mulle meeldis selle raamatu juures väga see, et autor suutis hoida pidevalt põnevust, mis ei lasknud raamatut käest panna. Raamatu kõige põnevam ja ühtlasi ka kõige kurvem koht minu jaoks oli raamatu lõpus, kus Augustus rääkis Hazelile viimasel päeval Amsterdamis, et tal pole enam palju elada jäänud, kuna tema haigus on tagasi tulnud.

Sellest ajast peale, kui ma esmakordselt raamatut lugesin, on mulle eriti meelde jäänud see koht, kus Augustus rääkis Hazeliga esimest korda peale tugirühma ja põhjendas tüdrukule poolnaljatades, miks ta kannab kogu aeg endaga kaasas suitsupakk: „Need ei tapa sind, kui neid mitte süüdata. Ja ma pole kunagi ühtegi neist süüdanud. See on metafoor, mõistad: sa paned tapva asja endale otse hammaste vahele, kuid ei anna sellele väge sind tappa.” Samuti jäi mulle meelde tsitaat, mille Augustus ütles Isaacile pärast seda, kui Isaaci tüdruksõber ta maha jättis, kuna Isaac jäi pimedaks silmavähi tõttu: "Valuga ongi selline lugu, et ta nõuab tundmist."

Augustus viis Hazeli imelisele teekonnale Amsterdami, mida tüdruk ei osanud isegi enne ette kujutada. Amsterdamis olles kohtusid noored ka "Ilmotsatu kannatuse" autori

Peter Van Houteniga, kellelt nad tahtsid vastuseid saada Hazeli loetud romaani lõpu kohta, mida nad olid kaua ihaldanud. Autor aga vastas neile nii: “Nad lakkasid olemast sel hetkel, kui teos lõppes.” Mida aga Augustus ja Hazel ei mõista, on see, et selles lauses on vastus – vähihaige peategelane sureb. Joomahulluses kirjanik oli Augustuse ja Hazeli vastu ebameeldiv, kuid aga mida noored ei teadnud siis, oli see, et romaan oli kirjutatud autori vähihaigest tütre Annast. Pärast tütre surma ei suutnud Van Houten enam normaalselt edasi elada ja hakkas otsima lohutust alkoholist. Teose lõpus suudab autor ennast nii palju kokku võtta, et lennata Indianasse ja anda pärast Augustuse matuseid Hazelile kiri, mille poiss oli Von Houtenile vahetult enne oma surma kirjutanud.

Augustuse viimase kirja lõpp kõlas nii: “Sa ei muretse eales, et kas ta on targem kui sina: sa tead, et ta on. Ta on nii naljakas, olemata iialgi õel. Ma armastan teda. Mul on nii vedanud, et ma saan teda armastada, Van Houten. Me ei saa otsustada, kas me saame haiget selles maailmas, vanamees, aga meil on õigus valida, kes teevad haiget meile. Mulle meeldivad minu otsused. Ma loodan, et talle meeldivad tema omad.”

Selle kirjaga annab August pärast oma surma jõudu Hazelile tema viimasteks elupäevadeks.

Ulakass 2015